

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 12^{ον}. ||

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ.

Κατὰ τὸ 1816 ὁ τότε ἄρμοστὴς τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῶν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου πόλεων διεπραγματεύθη τὴν πώλησιν τῆς χριστιανικῆς Πάργας εἰς τοὺς Τούρκους.

Οἱ δυστυχεῖς Πάργιοι ἔμαθον τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐπιμένοντες ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς εἰδήσεως ταύτης, διεμαρτυρήθησαν καὶ ἀπηύθυνον ὑπομνήματα· ἐπειδὴ δὲ καὶ μακρὸς χρόνος εἶχε παρέλθει, ἀφ' οὗ αἱ διαπραγματεύσεις ἤρξαντο, ἐπίστευον ἔτι ὅτι ἰσχυρά τις προστασία ἠγγρύπνει ἐπὶ τῆς τύχης αὐτῶν, ὅτε ἔμαθον τὴν πορείαν τῆς ἀτάκτου στρατιᾶς τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ἐρχομένης νὰ καταλάβῃ τὴν πωληθεῖσαν πατρίδα των.

Συγχρόνως τότε προκήρυξις τοῦ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τοῖς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ 10 μαίου ὠρίσθη ὡς ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ὤφειλον νὰ ἐγκαταλείψωσι διὰ παντός τὴν Ἠπειρον. Προβλέπουσι τότε δακρύνοντες τοὺς εὐφόρους ἀγρούς των κεκαλυμμένους ἀπὸ καρπούς, ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένων πρασίνων πεδιάδων

των, ὅπου 81,000 ῥίζαι ἐλαιῶν ἐφύοντο, μόναι αὗται ἐκτιμώμεναι ἀντὶ πεντακοσίων ἑκατομμυρίων φράγκων. Ὑψοῦσι τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ θαυμάζοντες τοὺς ὠραίους αὐτῶν παραδείσους πλήρεις κιτρεῶν, πορτοκαλεῶν καὶ λειμωνιῶν κύπτουσι τὰ μέτωπά των ἐπὶ τῆς γῆς, χαιρετῶντες μετὰ σεβασμοῦ τὰ μοναστήρια καὶ τοὺς κατὰ πᾶν βῆμα ὑψωμένους ναοὺς. Τοῖς εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ δρέψωσι ἓνα καρπὸν ἢ ἓν ἄνθος· εἶναι ἀπηγορευμένον τοῖς λειτουργοῖς τοῦ Θεοῦ νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἅγια λείψανα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων. Οἱ ἱεροὶ κόσμοι, αἱ λυχνίαι, αἱ λαμπάδες, ἡ ἁγία μετάληψις ἐγένοντο «διὰ τῆς συνθήκης» κτήμα τῶν Μωαμεθανῶν· ὀλίγα μόνον σκεύη καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἀφείλησαν εἰς τρυς Παργίους, κυρίους ἕως τότε τόσων θησαυρῶν, ἀποκτηθέντων διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ οικονομίας, καὶ 839 οἰκιῶν, αἵτινες μετ' ὀλίγον θέλουσι γίνεαι κατοικία τῶν ἐχθρῶν των. . . . . Μετὰ τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, πρέπει νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἕκαστος λοιπὸν σπεύδει νὰ χαράξῃ σταυρὸν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του! Ἀλλὰ κραυγαὶ ὑψοῦνται καὶ ταραττώσι τὸ κενόν· διότι παρατηροῦσι

τούς Τούρκους ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Πεζοβόλου. Φοβερά ἀπελπισία κυριεύει τὰ πνεύματα τότε καὶ δρᾶν τὰ ὄπλα ὀρκίζονται φησὶ φώνως νὰ ἀποθάνωσι μετὰ τῆς πατρίδος των, ἐὰν οἱ ἐχθροὶ προχωρήσωσι, πρὸ τῆς ὠρισθείσης ὥρας, ἵνα καταλάβωσι τοὺς τόπους, τοὺς ὀπίσθους οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ὀφείλουσι νὰ ἐγκαταλείψωσι ἀνεπιστρεπτεῖ. ἔπειτα, ἀναλογιζόμενοι τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας των, χύνουσι δάκρυα, καὶ πορεύονται πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πάργας, ἀρχαίαν προστάτιδα τῆς ἀκροπόλεως αὐτῶν ἵνα προσευχηθῶσιν· ἐκεῖ δὲ φωνῇ ἀκούεται ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου ἀγγέλλουσα ὅτι οἱ Ἄγγλοι, οἱ θυσιάσαντες αὐτούς, ἐπελάθοντο τῆς πωλήσεως, ἐν τῇ συνθήκῃ, τῶν σκελετῶν τῶν ἀποθανόντων. Τρέχουσι τότε παρευθὺς εἰς τὰ κοιμητήρια ἀνοίγουσι τοὺς τάφους, λαμβάνουσι τὰ ὀστά καὶ τὰ εἰσέτι ἀκατανάλωτα σώματα τῶν προγόνων καὶ τῶν ἐκκληψάντων οἰκαγενειῶν των, καὶ ρίπτουσι ταῦτα ἐπὶ πυρᾶς ἐξ ἐλαιῶν, τέκνων καὶ τούτων τῆς πατρίδος χώρας. Τὰ πνεύματα θερμαίνονται καὶ αἱ διαταγαὶ τοῦ ἀγγλοῦ διοικητοῦ δὲν ἰσχύουσι πλέον· ἀλλὰ δι' ὁμοφύχου ἀποφάσεως ὀρκίζονται νὰ σφάξωσι τὰ παιδιά καὶ τὰς γυναῖκας των, ἐὰν οἱ Μωαμεθανοὶ μιάνωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν μόνον ἔρημον πρένῃ καταλάβωσιν. Ἐπιφορτίζουσι δὲ Ἄγγλον τινὰ νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν των ταύτην τῷ Θωμᾷ Μαίτλανδ, ἀγγέλλον αὐτῷ ὅτι, ἐὰν ἡ πορεία τοῦ συρφετοῦ τοῦ βεζύρη Ἄλῃ Πασᾶ δὲν ἤθελεν ἐμποδισθῆ, ἡ Πάργα θέλει προσφέρει ἐκ νέου εἰς τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην τὸ φοβερόν θέαμα, ὅπερ προσέφερον ἄλλοτε ἡ Σαγόντη (*) εἰς τὸν κόσμον. Ὁ ἀγ-

γελος, κομίζων τὴν ἀγγελίαν ταύτην, διαπρᾶξ τὴν θάλασσαν ὑπὸ οὐρον ἀνεμον, καὶ ἐπανέρχεται μετ' οὐ πολὺ συνδεδεμένος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Φρεδερίκου Ἄδαμ, νομιζόμενου εὖνου τοῖς Παργίοις, ὡς νυφουθέντος Κερκυραίων τινὰ διαζευχθεῖσαν τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, καὶ συγγενούσαντος οὕτω μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπανήρχετο οὗτος ἀδημονῶν, ἀλλ' ὅτι εἰσερχόμενος εἰς τὸν λιμένα καὶ παρατηρήσας τὰς φλόγας τῆς πυρᾶς καταναλισκούσης τὰ ὀστά, τὰ πτώματα καὶ τὰ φέρετρα τῶν εὐτυχῶν Παργίων τῶν ἀποθανόντων πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν δούλων ἡμερῶν, ἀποβίβασθεις δὲ καὶ βλέπων τοὺς πρόστώτας, προπορευομένων τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἡγουμένων, οἵτινες τὸν ὑποδέχονται μετὰ σεβασμοῦ μεμιγμένου μετὰ περιφρονήσεως, καὶ ἀνακοινοῦντες αὐτῷ ὅτι τὸ προμελετηθὲν σχέδιον μέλλει νὰ ἐκτελεσθῆ παρευθὺς ἐὰν δὲν μωσολαβήσῃ ἵνα ἐμποδισθῆ ἡ εἰσοδος τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐλπίδας καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅχι πλέον ὡς ἄλλοτε, ὅτε τὰ βρεττανικὰ σήματα ὑψώθησαν ἐπ' αὐτῆς, ἀνευφημούντων τῶν Πελασγῶν πολεμιστῶν, ἀλλ' ἐν μέσῳ σιγῆς ἀπαισίας, προδρόμου τῆς σφαγῆς. Εὐρίσκει τοὺς ἀνδρας ὀπλισμένους παρὰ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, περιμένοντας τὸ σημεῖον ἵνα σφάξωσι τὰς οἰκογενείας των, πρὶν ἢ στρέψωσι τὰ ὄπλα κατὰ τῶν Ἄγγλων, καὶ νὰ πολεμήσωσι μέχρις οὗ ἀποθάνωσιν ὅλοι καὶ οὐδὲ εἰς ἐπιζήσει ὅπως διηγηθῆ τὴν καταστροφὴν. Τοὺς ἐξορκίζει νὰ περιμείνωσι, καὶ πορευθεῖς εἰς τὴν πρωτοπορείαν τῶν Τούρκων διαπραγματεύεται μετ' αὐτῶν. Οὗτοι δὲ, ὅχι ὀλιγώτερον ἐντρομοὶ τῆς ἀγγλικῆς φρούρας, συ-

μόνον τέρρας εἶπεν ἐν αὐτῇ· διότι οἱ κάτοικοι ἀπερρίπτον τὰ ὀστά ἐν τῇ πυρᾷ καὶ νὰ καταδοθῶσιν.

κατατίθενται νὰ παραχωρήσωσι τὴν συμφωνηθεῖσαν προθεσίαν πρὸς ἐκκένωσιν τῆς πόλεως, καὶ οὕτω ἐξετελέσθη ἡ τελευταία ἐπιφυλαχθεῖσα τοῖς Παργίοις δυστυχία. Τὴν 9 Μαΐου, περὶ δυσμᾶς ἡλίου, ἡ σημαία τῆς Ἄγγλιας κατεβιβάσθη ἐκ τῶν ἐπάλξεων τῆς Πάργας, ὁμοία πρὸς τοὺς φάρους ἐκείνους τοὺς λάμπαντας πρὸς στιγμὴν μόνον ἵνα ἐξαπατήσωσι τὸν δεστυχῆ ναυβάτην. Οἱ δὲ χριστιανοὶ, μετὰ νύκτα κλαυθμῶν καὶ προσευχῶν, ἐζήτησαν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἰς τὰς πρώτας αὐγὰς τῆς ἡμέρας ἐγκατέλειπον τὰς κατοικίας των, καὶ μεταβάντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἤρξαντο νὰ συλλέγωσι λείψανά τινὰ τῆς πατρίδος αὐτῶν. Οἱ μὲν ἐπλήρουν σάκκους ἐκ τῆς τέρας τῶν πατέρων των, ἀρπαζόμενας ἐκ τῶν φλογῶν, τῶν ἀναφθέντων παρὰ τῆς εὐσεβοῦς αὐτῶν συμπαθείας· ἄλλοι ἐλάμβανον δράγματα χύματος τῆς τροφοῦ γῆς τῶν οἰκογενειῶν των, ἐνῶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά συνέλεγον χάλυκας καὶ κογχύλια ἐπὶ τῆς παραλίας, τὰ ὁποῖα ἐκρυπτον ἐντὸς τοῦ κόλπου των. « Χαῖρε, πατρίδα γῆ, ἐφώνουν οἱ πολιοὶ γέροντες· χαίρετε ἄγιοι ναοί, θυσιαστήρια τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, ἀνέκραζον οἱ ἱερεῖς. Ὡ θάλασσα, ὠραία τοῦ Ἰονίου, ὀλιγώτερον ἐπίφοβος τῶν προστατῶν μας, ἐκράζον αἱ γυναῖκες κλαίουσαι, προστάτευσον τὰ τρυφερά τέκνα μας, καὶ ἂν μᾶς καταπίης ὑπὸ τὰ ὕδατά σου, μὴ φέρῃς τὰ πτώματά μας πρὸς τὰς ἀκτᾶς, τὰς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων διοικουμένας· διότι θέλουσι τὰ πωλήσει εἰς τοὺς τυράννους μας! »

Τότε εἰς τὰς τελευταίας λάμπεις τῆς πυρᾶς, ἣτις εἶχε ἀποτεφρώσει τὰ λείψανα τῶν πατέρων των, ἤτοιμάσθησαν οἱ Παργιοὶ ν' ἀναχωρήσωσιν, ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πρωϊνῆς αὔρας, τοῦ Κιμερίου ἀκρωτηρίου. Οἱ

δὲ Τούρκοι, ὑποδεχόμενοι ἀδελφικῶς παρὰ τῶν Ἄγγλων, κατέλαβον τὴν χριστιανικὴν πόλιν, ἐγκαταληφθεῖσαν τὴν 10 Μαΐου 1819, ἐποχὴν ἀξιωματικῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Rouqueville.

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ.

Ὁ φιλάργυρος συνάγει ὄχι ἵνα νὰ ἔχη διὰ τὰς ἀνάγκας του, διότι δὲν ἀναγνωρίζει τοιαύτας, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ συνάγειν. Τὸ ἀργύριον τῷ εἶναι πολυτιμότερον τῆς ὑγείας του, τῆς ζωῆς του καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. « Ὅλοι αἱ πράξεις του, ὅλοι οἱ στοχασμοὶ του, ὅλοι αἱ συμπάθειαι του περιωρίζονται εἰς τὸ ἀνάξιον τοῦτο ἀντικείμενον· οὐδεὶς ἀπατάται ἐξ αὐτοῦ, καὶ οὐδὲ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ τὴν ἀθλίαν κλίσιν ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι κυριευμένος· διότι τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐπονειδίστου τούτου πάθους, νὰ καταφαίνεται εἰς τὰ πάντα, νὰ μὴ δύναται νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον διάβημα, χωρὶς νὰ γίνῃ καταφανὴς ὁ ἐπάρατος αὐτοῦ χαρακτήρ, εἰς μόνον τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενον μένων ἀφανῆς. Πάντα τὰ ἄλλα πάθη διαφυλάττουσι τοῦλάχιστον πρόσχημά τι ὁποιονδήποτε, κρύπτονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ καινοῦ· καὶ ἀπερισκεψία τις ἀποκαλύπτει ἴσως ταῦτα ἐνίοτε, ἀλλ' ὁ ἐνοχος προσπαθεῖ, ὅσον τῷ εἶναι δυνατόν, νὰ κρυβῆ. Ὁ φιλάργυρος ὁμοίως μόνον εἰς ἑαυτὸν κρύπτει τὸ πάθος του· δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις ἵνα τὸ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, τὰ πάντα τὸ ἀναγγέλλουσιν εἰς αὐτὸν, τὰ πάντα τὸ δεικνύουσιν, τὰ πάντα τὸ ἀποκαλύπτουσιν. Τὸ

(*) Ἡ Sagunto εἶναι πόλις τῆς ἀρχαίας Ἰσπανίας· ἡ Ἀννίβας κυριεύσας αὐτὴν τῷ 219 ἔτι Π.Χ.

αίσχρὸν πάθος, ἐὰν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν οὕτω, εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τῆς ὀμίλιας του, ἐπὶ τῶν πράξεων του, ἐν τῇ ἀναστροφῇ του, ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἡ ἡλικία καὶ ἡ σκέψις θεραπεύουσι συνήθως τὰ ἄλλα πάθη, ἐνῶ ἡ φιλαργυρία φαίνεται ἀναγεννωμένη καὶ ἰσχυροποιουμένη κατὰ τὸ γῆρας. Ὅσον πλησιάζει πρὸς τὴν ὀλεθρίαν ταύτην στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ αἰσχρὸν θησαύρισμα θέλει ἀφανισθῆ καὶ ἀρπαγῆ ἀφ' ἡμῶν, κατὰ τοσοῦτον προσκολλάται εἰς αὐτό ὅσον ὁ θάνατος προσεγγίζει, ἐπὶ μᾶλλον ἐποσθαλιμῶν τὸν ἀθλιὸν αὐτὸν θησαυρὸν, ἐπὶ μᾶλλον τὸν θεωρεῖ ὡς καταφύγιον ἀναγκαῖον χειμερικοῦ μέλλοντος.

Οὕτω ἡ ἡλικία ἀναγεννᾷ τὸ βδελυρὸν τοῦτο πάθος, τὰ ἔτη, αἱ νόσοι, ἡ ὠρίμανσις τοῦ νοῦς, τὰ πάντα τὸ βυθίζουσι βαθύτερα ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τρέφεται μάλιστα καὶ ἀναφλέγεται ἐκ τῶν φαρμάκων δι' ὧν θεραπεύονται καὶ ἐκλείπουν τὰ ἄλλα πάθη. Ὑπῆρξαν δὲ ἄνθρωποι κατὰ τὸ ἔσχατον γῆρας αὐτῶν εὐρισκόμενοι, καὶ μὴ ἔχοντες ἀρκετὰς δυνάμεις ἵνα ὑποστηρίξωσι τὸ ζῶν πτώμα των, ἐγγίζον νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς κόνιν, νὰ μὴ διατηρῶσιν ἐν τῇ παντελεῖ ἐξασθενήσει τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, λείψανον αἰσθητικότητος καὶ, οὕτως εἰπεῖν, σημεῖον ζωῆς, ἢ διὰ τὸ ἀνάξιον τοῦτο πάθος. Μόνον αὐτὸ ὑποστηρίζεται, ἀναγεννᾷται ἐπὶ τῇ ἀπωλεία τῶν λοιπῶν ὁ τελευταῖος στόνος ἐκπέμπεται δι' αὐτό. Ἡ ἀγωνία τῶν τελευταίων στιγμῶν τὸ προσδίδει ἀκόμη, καὶ ὁ ἀθλιὸς ὁ ὀνήσκων, βλέπει βλέμματα ὀνήσκοντα, σθενύμενα, ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου, τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος τῷ ἀποσπᾷ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποσπᾷ τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Massillon.
ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

• Μοὶ ἐφάνη ὅτι μία τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαιίου ἠνοιγέτο ὡς διὰ μαγείας καὶ δι' αὐτῆς παρετήρουν σειρὰν μακρὰν δωμάτων ὑπογείων, τῶν ὁποίων τὰ μὲν πρῶτα ἐφωτίζοντο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὰ δὲ τελευταῖα ὑπὸ πολυπῶτων κρεμαμένων ἐκ τοῦ θόλου δι' ἰσχυρᾶς ἀλύσεως· πάντα τὰ δωμάτια ταῦτα ἐκαλύπτοντο ἀπὸ περικλύμενα καὶ ἄλλα διάφορα ἄνθη.

• Εἰς τὸ βάθος παρετήρησα μικρὰν καλύβην φωτιζομένην τόσον ἀμυδρῶς ὥστε μόλις ἐπλησίασα αὐτὴν εἶδον γέροντα κοιμώμενον· τὸ σῶμά του ἐκαλύπτετο ἀπὸ ποδὴν χιτῶνα αἰθῶν, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἀπὸ κάλυμμα μαῦρον.

• Τὸν προσέβλεπον ἀθορύβως καὶ δύναιται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τρόπον τινα δι' ἐποπτείας, ἠσθάνθη τὴν παρουσίαν μου καὶ ἐξεγερθεὶς αἰφνιδίως ἦλθε πρὸς ἐμέ.

• — Εἶσαι πολὺ θρασὺς, νεανία, ἡ πολλὸ ἀφρων ἵνα ῥιψοκινδυνεύσῃς μέχρι ἐδῶ. Τί σὲ βεβαίῳ ὅτι θέλεις ἐπανεξέλθῃς;

• — Ὀλίγον μοὶ μέλλει· ἐὰν σὺ δύνασαι νὰ ζῆς ἐδῶ, γέρων, διὰ τί νὰ μὴ δύναμαι νὰ ζήσω καὶ ἐγὼ ἐπίσης;

• — Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ ζωὴ σου δὲν κινδυνεύει;

• — ἔχω ἀρκετὰ ἰσχυροὺς τοὺς βραχίονας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ ἑμαυτὸν, καὶ ἀρκετὴν γενναιότητα διὰ νὰ συγχωρήσω τὸν νικηθέντα.

• — Ἀλλ' ἤξεύρεις ὅτι θὰ εἶσαι σὺ νικητής;

• — Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας.

• — Νομίζω ὅτι ἀπατάσαι, τέκνον!

• — Καὶ σὺ, οὐδέποτε ἔσφαλες κατὰ τὸν βίον σου; Ἐὰν δὲν ἡμάρτησῃς ποτε, ἐὰν δὲν προτίθῃσαι διὰ σκληραγωγίας ἀφορήτου νὰ ἐξιλεωθῇς τῶν ἀμαρτημάτων ὅσα διέπραξες, διατί νὰ ἐνταφῆς ζῶν εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς;

• — Ἀρέσκομαι νὰ ἀκούω τὸ δριμύ τῶν λόγων σου, νεανία! ὑπάρχει ἐν σοὶ ἀνδρεία ἄνευ καμποζήμοσύνης καὶ γενναιότητος ἀνευ ἐπιδειξέως. Σὺ εἶσαι, τοῦ ὁποῖου ἐπερίμενα τὴν ἔλευσιν πρὸ μακροῦ

χρόνου, σὲ ἀναγνωρίζω ἤδη. Εἶσαι ἐκ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης καὶ ἐπαρτάτου οἰκογενείας, παρατηρῶ τὸ σημεῖον ἐπὶ τοῦ προσώπου σου· ἂν καὶ νέος ἔτι φέρεις τὴν ρυτίδα πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ μετώπου σου· εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον, ἔχω νὰ εἶπω πολλά.

• Εἰσήλθον χωρὶς ν' ἀποκριθῶ καὶ παρετήρησα ὡς μόνον ἐπιπλα τῆς διαμονῆς ταύτης τράπεζαν ἀπλήν, ἐφ' ἧς βιβλία τινὰ, σταυρὸν, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε κρυνίον, ἐνδείγματα τῆς κατοικίας παντὸς ἐρημίτου.

• — Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ ἀκούσω, εἶπον εἰς τὸν γέροντα· λέγε.

• — Ἡ ζωὴ μου εἶναι πρὸς τὸ τέλος αὐτῆς, καὶ ἀνάγκη νὰ καταθέσω εἰς σὲ πάντα τὰ θλιβερὰ ἀπόκρυφα ἐνὸς δυστυχοῦς τινος κλάδου τῆς οἰκογενείας σου.

• — Πῶς! τῆς οἰκογενείας μου; Ἐγὼ εἶμαι ὄρφανός, δὲν ἔχω παρὰ μόνον μίαν ἀδελφὴν.

• — Σὺ ἀγνοεῖς τέκνον, τὰ κατὰ σὲ καὶ θέλω σοὶ τὰ διδάξαι· σὺ δὲν ἐγεννήθης ἵνα εἶσαι... Καὶ παρατήρησε ὅσους ἔχουσι ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλικοειδῆ ρυτίδα, πάντες ἀνήκουσιν εἰς τὴν οἰκογενεὶάν σου, ἔσο βέβαιος περὶ τούτου, τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ὀλεθρῖον. Παρατήρησε ἐμὲ καλῶς· τὸ ἔχω ἐπίσης καταφανές, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ρυτίδων, αἰτίνες κατέσκαψαν τὸ γερωντικὸν πρόσωπόν μου.

• — Προσέβλεψα τὸν ἐρημίτην καὶ εἶδον τῷ ὄντι τὴν ρυτίδα ταύτην, καταφανεστέραν καὶ βαθυτέραν τῶν ἄλλων· τοῦτο μ' ἐπροξένησε παράδοξον ἐντύπωσιν· ἔπειτα ἐπειδὴ ἔλαβε τὴν χειρὰ μου ἀναζητῶν ἀναμφιβόλως ἕτερον σημεῖον, ἡ ἐπαφὴ τῆς χειρὸς του μ' ἐπροξένησε ῥίγος τοιοῦτον, ὥστε ἐξηγέρθη πραγματικῶς ῥιγῶν τοῦ φανταστικοῦ τοῦτου ὑπνοῦ· ἤρχισα τότε νὰ τρίβω τὰς χεῖράς μου ἵνα θερμανθῶ καὶ περιέβλεπον κύκλω· τότε μ' ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην τὸ ὄνειρον καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο εἶδος ἀποκαλύψεως ἵνα ζητήσω κατὰ τὸ παρὸν τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος καὶ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὸ μέλλον· ἤρχισα λοιπὸν νὰ ψαύω μετὰ προσοχῆς τὰς πλευράς τοῦ σπηλαιίου ἐλπίζων νὰ εὕρω ἀνοιγμὰ τι κεκρυμμένον, ὁδηγοῦν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ὄνειρου ἐνδειχθέν μοι μέρος. Μετὰ πολλοὺς κόπους, ἠσθάνθη ἐπὶ τέ-

λους, χωρὶς νὰ ἐνοήσω πῶς, ὑποχωροῦν μέρος τοῦ βράχου καὶ εἶδον πραγματικῶς τὸν λαθῦρινθον, ὃν εἶδον καθ' ὄναρ. Ἐτρίβον τοὺς ὀρθαλμούς μου, ἐνόμιζον ὅτι ἤμην τρελλός· ὠνειρευόμην πρότερον; ἢ ὠνειρευόμην τώρα; ἐνόμιζον ὅτι ἤμην τὸ παίγιον ἀλλοπροσύνης, καὶ ἐφοβούμην ἑμαυτὸν καὶ πάντα τὰ περικυκλοῦντά με· ἤθελον νὰ φύγω, ἀλλὰ ἔμενον ὡς ὑπεύθυνος εἰς ἀνωτέραν δύναμιν.

• Εἰς μάτην ἔκλεισα τοὺς ὀρθαλμούς πάντοτε ἔβλεπον τὰ σπήλαια τοῦ ὑπνοῦ· ἠγέρθη λοιπὸν καὶ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω τὰ σκοτεινὰ ταῦτα καὶ παρετόδη ἄντρα. Προχώρησα ἀνεκάλυφα ἐπὶ τέλους καὶ τὴν καλύβην ὁμολογῶ, ἀδελφῆ μου, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐπίστευσα τὰ ὄνειρα, τοὺς βρυκόλακας, τὰς μαγίσσας, τὰ φαντάσματα καὶ τέλος ὅλα ὅσα ἄλλοτε περιεφρόνουν.

• Ἐσοχώρουν ἐν τούτοις πάντοτε, ὠθούμενος δὲν ἤξεύρω ὑπὸ τίνος μυστηριώδους δυνάμεως, ἰδρῶς δὲ ψυχρῶς ἔρρεε τοῦ μετώπου μου.

• Ἡ λυχνία ἐκρέματο διὰ σιδηρᾶς ἀλύσου καὶ ἡ ἐξ ἐρεικῶν καλύβη ἦτο πραγματικῶς εἰς τὸ βάθος· μόνον ὁ πρῆσβύτης, ἐνδεδυμένος ἐπακριβῶς ὡς τὸν εἶδον καθ' ὄναρ, ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης ἀναγινώσκων προσεκτικῶς βιβλίον τι· δὲν ἐφαίνετο περριμένων με.

• — Μ' ἐπερίμενατε, δὲν εἶναι οὕτω; τῷ εἶπον πλησιάζων αὐτὸν καὶ προσπαθῶν νὰ φανῶ τολμηρῶς.

• Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ ταρταχθῆ, εἶτα ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τοῦ βιβλίου του, χωρὶς νὰ με ἀποκριθῆ.

• Ἀναμιμνησκόμενος ὅσα κατ' ὄναρ εἶδον, ἐξηκολούθησα.

• — Παρατήρησον τὴν ρυτίδα ταύτην πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ μετώπου μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχετε ἀποκάλυψιν τινα ἢ ἀπόρρητον νὰ μ' ἐμπιστευθῆτε.

• Ὁ γέρων ὑψωσε τότε τὴν κατάλευκον κεφαλὴν του καὶ με προσέβλεψεν ἀτενῶς μετὰ παραδόξου ἐκφράσεως.

• — Διστάζω νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρίσκεσθε ἐδῶ, με εἶπεν ἐπὶ τέλους· διότι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐπίσης ἀγνώστον ὡς καὶ ἀπρόσιτον.

• Τῷ διηγήθη τότε τίνι τρόπῳ ἐκ τῆς βροχῆς ἠναγκάσθη νὰ καταφύγω

ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί τῷ ἀπέκρου-
σα τὸ ὄνειρόν μου.

« Δὲν ἐφάνη ἐντελῶς πεπεισμένοις, ἐν
τούτοις οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἔκαμε.

« — Εἶσαι περίργος, νεανία, νὰ μά-
θης διατί εἶμαι οὕτω πως τεθλιμμένος
καὶ τὸ κρυπτόμενον μυστήριον ὑπὸ τὰ
σπῆλαια ταῦτα;

« — Ἐμάντευσε, ὡς νὰ ἀνέγκωσες
εἰς τὸν νοῦν μου, τῷ εἶπον.

« — Ἐστω λοιπὸν ἀκουσε καὶ πρὸ
πάντων πρόσεξε καλῶς.

« Καὶ ἤρξατο ὡς ἀκολουθῶς.

« Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος περίπου, ἴσως ἔτι
τινὰ ὀλιγώτερον, ὠραία τις πυργωδέσποι-
να κατώκει φρούριόν τι οὐ μακρὰν κεί-
μενον ἔζη δὲ ὄχι εἰς μεγάλην ἀρμονίαν
μετὰ τοῦ συζύγου καὶ ἡμέραν τινα ἐγί-
νετο ἀφαντος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐνοήση
τίνι τρόπῳ, χωρὶς οὐδὲν σημεῖον νὰ δώ-
σῃ τὴν ἐλαχίστην ἐνδειξιν, εἴτε τοῦ θά-
νάτου της, εἴτε τῆς φυγῆς της. Ἄλλ' ἐ-
πειδὴ αὕτη διήρχετο πάντοτε τὰς ἡμέ-
ρας ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ φρουρίου τοῦ
Παροχθίου Βράχου, ἔβλεπεν ἐνίοτε τὴν
λέμβον παρτάλμου τινὸς ἀλιέως ἐπὶ τῆς
Κρεύζης· διότι ὁ ῥοῦς τοῦ ποταμοῦ τού-
του εἶναι τόσο ὀρμητικὸς, ὥστε ἐκινδύ-
νευε πάντοτε. Μετὰ τοῦ ἀλιέως τούτου
ἀντήλασσε σημεῖα, καὶ τῷ ἔγραψεν ἰκτε-
τεύουσα αὐτὸν νὰ τὴν σώσῃ τῆς ὀδυνηρᾶς
δεσμεύσεως, εἰς ἣν ἔζη διατείνονται δὲ
ὅτι ὁ ἀλιεὺς οὗτος ἦτο μέγας τις δεσπό-
της μετεμφισμένος ὅστις μὴ εὕρισκων
ἄλλο μέσον νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα ταύ-
την, ἀρπαγεῖσάν οὕτω αἰφνιδίως ἐκ τοῦ
κόσμου, ἤρχετο ἐκεῖ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς
του καὶ ἔπλεεν ἐπὶ τοῦ ὀρμητικοῦ πο-
ταμοῦ ὑπὸ τὰς ὄψεις τῆς ὠραίας κομῆσ-
σης.

« — Καὶ ἡ κόμησσα αὕτη, ὑπέλαβον,
ὠνομάζετο;

« — Τί σ' ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα.

« — Λοιπὸν νὰ σὲ τῷ εἰπῶ ἐγὼ, γέ-
ρων' ὠνομάζετο Ἐλοῖζα τοῦ Παροχθίου
Βράχου.

« — Ἀφοῦ τὸ γνωρίζεις τί μ' ἐρωτᾷς
λοιπὸν;

« — Διὰ νὰ βεβαιωθῶ περισσότερον.

« — Τί ἄλλο γνωρίζεις περὶ τῆς γυ-
ναϊκὸς ταύτης;

« — Εἶδον τὴν εἰκόνα της· διότι κα-

τοικῶ τὰ ἐρεῖπια τοῦ φρουρίου της, γνω-
ρίζω ὅτι ἐγένετο ἀφαντος καὶ τίποτε πε-
ρισσότερον.

« — Ἄκουσε λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ πρε-
σβύτης, καὶ μὴ διακόπτῃς. Νύκτα τινα
ἠτοίμασε σχοινία διὰ νὰ προσδέσῃ εἰς
τὸν ἐξώστην τοῦ παραθύρου της τὴν κλι-
μακα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀλιεὺς τῇ ἔρριψεν,
ἐνῷ αὐτὸς ἐντὸς τῆς λέμβου τοῦ ἔθελε
κρατεῖ τὴν ἄλλην ἄκρην· διέτρεχε μέγα
κίνδυνον τολμῶσα νὰ ἤραπεταύσῃ οὕτω·
διότι ἡ λέμβος ἐκινδύνευε νὰ πασυρῆθῃ
καθ' ἐκάστην στιγμὴν ὑπὸ τοῦ βέεματος.
Ἐντούτοις ἤρξατο νὰ καταβαίνει, μόλις
ὄμως εὕρεθῃ ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου ἐπὶ
τῆς ταλαντευομένης μεταξίνης κλιμακος
ἠσθάνθη φρικασιν καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ
κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἀφέθη εἰς τὴν
τύχην ἐξακολουθοῦσα τὴν κατάβασιν· ὁ
δὲ ἀλιεὺς διὰ φοβερῶν ἀγῶνων προσεπά-
θει νὰ κρατήσῃ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν
ἐλαφρὰν λέμβον ὑπὸ τὸ φρούριον διὰ δὲ
τῆς ἄλλης τὴν ἐκφεύγουσαν αὐτῷ κλι-
μακα.

« Ἐπὶ τέλους ἐκατέβη σχεδὸν νεκρὰ
καὶ οἱ δύο δὲ ἦσαν συγκεκμημένοι ὥστε
ὁ ἀλιεὺς μὴ σκεφθεὶς νὰ κωπηλατήσῃ ἀ-
φῆκε τὴν λέμβον νὰ παρσυρῆθῃ μετὰ φρι-
κώδους ὀρμῆς ὑπὸ τοῦ βέεματος καὶ νὰ
συντριβῇ ἐπὶ των βράχων. Τὴν ἔλαβε
τότε εἰς τοὺς βραχιονάς του καὶ ἀνέβησαν
τοὺς ἀποτόμους βράχους τῶν ὄχθων τῆς
Κρεύζης.

« Ἐπὶ τινα κειρὰν ἔζησεν αὕτη κε-
κρυμμένη εἰς τινα διαμονὴν, τὴν ὁποίαν ὁ
ἄρχων οὗτος τῇ εἶχε δώσει· ὁ καιρὸς πα-
ρήρχετο οὕτω καὶ ἐπὶ τέλους ἔτεκεν υἱὸν
ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχιονοῦ τοῦ ὁποίου χα-
ράξαντες σημεῖον, τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς
μέρος ἀσφαλές καὶ πιστόν. Μετ' οὐ πολὺ
μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδιοῦ τούτου,
ἠκολούθησε τὸν δοῦκα εἰς Γερμανίαν, ὅ-
που ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς μονώσεως.

« Οἱ πρῶτοι μῆνες ἦσαν ἀκόμα πλῆ-
ρεις ποιήσεως τοῦ πρώτου ἔρωτος· περιέ-
μενε τὸν δοῦκα μετ' ἀνυπομονασίας καὶ
ἦτο εὐτυχὴς ὅτε ἤρχετο παρ' αὐτῇ ἡ
ζωὴ τῆς ἔρριψεν οὕτω γλυκαῖα καὶ μυστη-
ριώδης. Μετ' ὀλίγον ὄμως αἱ ἐπισκέψεις
τοῦ ἔραστοῦ της ἐγένοντο σπανιώτεραι,
τῇ ἐφάνετο ψυχρὸς, βεβαιωμένος, καὶ πα-
τε ἐνῷ ἤρξατο αὐτὸν περὶ τῆς αἰτίας τῆς

ἀλλαγῆς τῶν τρόπων του, τῇ ὠμολόγη-
σεν ὅτι λόγοι ὑψηλῆς πολιτικῆς τὸν ἠ-
νάγκασαν νὰ νυμφευθῇ· ὤφειλε νὰ δεχθῇ
γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδίδεν, ἢ
μᾶλλον τῷ ἐπέβαλλεν ὁ ἡγεμὼν του· τῇ
ὑπεσχέθη οὐχ ἦττον νὰ τὴν ἀγαπᾷ πάν-
τοτε καὶ νὰ ἔρχεται ὅσον ἡδύνατο πυ-
κνότερα νὰ τὴν βλέπῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἐλοῖζα δὲν ἡδύνατο νὰ τὸν
συγχορήσῃ. Ἐν τούτοις ὤφειλε νὰ ἔχη
περισσότεραν ἐπιείκειαν ἐν τῇ καρδίᾳ της
ἢ ἐγκαταλείψασα τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέ-
κνα της, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης μερίμνης.

« Ἐπώλησεν ὀλίγα κοσμήματα, τὰ ὁ-
ποια ὁ δοῦξ τῇ εἶχε δωρήσει, καὶ ἐγένετο
ἀφαντος ἀνδρικόν φέρουσα ἱματισμόν, καὶ
διήγαγε, λέγουσιν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, βίον
πλάνητα καὶ ἄσωτον, εἴτα δὲ καταλη-
φθεῖσα ὑπὸ νοσταλγίας ἐπεθύμησε μὲ πᾶ-
σαν θυσίαν νὰ ἰδῇ τὴν πατρίδα της. Ἀ-
φίκετο εἰς Γαλλίαν καὶ ἐταξίδευσεν ὑπὸ τὸ
ὄνομα τῆς Βαρονήσσης Δελουσακ καὶ ἐλ-
θοῦσα ἐνταῦθα ἐνοικίασε μικρὰν τινα κα-
τοιικίαν εἰς τινα ἔπαυλιν τῶν πέριξ τῆς
πόλεως Μαιλλέ.

« Ἐκεῖ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου
της, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τύψιν συνειδήσεως
καὶ ὅτι τὰ τέκνα της εὕρισκοντο εἰς τὴν
αὐλήν· ἡ καρδία της ὄμως τὸ πρῶτον ἐ-
σκληρύνθη, εἴτα ἐγαγγραϊνώθη, καὶ δὲν
ἦτο ἐπιδεκτικὴ πλέον εὐγενῶν ἢ τρυφε-
ρῶν αἰσθημάτων, οὐδὲν διάβημα ἔκαμε
πρὸς χάριν αὐτῶν ἢ περὶ τοῦ τέκνου τοῦ
ἔρωτος αὐτῆς μετὰ τοῦ δουκός· ἀλλὰ συ-
νέδεσε μάλιστα σχέσεις, ὡς διατείνονται,
μετὰ τινος εὐγενοῦς τῶν πέριξ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΠΛΕΟΥΣΑΙ ΝΗΣΟΙ.

Πολλοὺς μύθους ἐδιηγῆθησαν μέχρι
τουδε ἐπὶ τῶν ἐπιπλευσῶν νήσων τῶν
ὁποίων ἡ ὀνομαστοτέρα ἤθελεν εἶσθαι ἡ
Δήλος, ἐάν ποτε ἐπέπλευσεν· ἀλλὰ τὰ
πάντα δεικνύουσι, τούναντίον, ὅτι, ὡς αἱ
πλείσταί τῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους, εἶναι
γέννημα καὶ αὐτῇ ἠφαιστῶδες, καὶ ἐπε-
φάνη ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἐπὶ
τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον κατέχει καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ἐξ ἀρχῆς κατέλαβεν. Ἐντούτοις δὲν

εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθές ὅτι ἐπιγνηματί-
σθησαν καὶ σχηματίζονται καθ' ἐκάστην
νῆσοι ἐπιπλεύουσαι ἐπὶ τῶν λιμνῶν, τῶν
ποταμῶν καὶ ἐπὶ τινῶν θαλασσῶν· καὶ ἰ-
δοῦ τίνι τρόπῳ· Πολλάκις μετὰ βραδαίας
καὶ συνεχεῖς βροχάς, ὁ ῥοῦς τῶν ὑδάτων
γινόμενος ἰσχυρότερος, ἀποσπᾷ ἐκ τῶν
ὄχθων τεμάχια μέγιστα γῆς καὶ τὰ πα-
ρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐάν τὰ τεμάχια
τῆς γῆς ταύτης εἶναι κεκαλυμμένα ἐκ δέν-
δρων καὶ συνδεδεμένα διὰ πολυαριθμῶν
καὶ ἰσχυρῶν ῥιζῶν, δὲν διαλύονται ἐκ τῶν
ρευμάτων, ἀκολουθοῦσι τὴν ῥοήν τῶν ὑ-
δάτων καὶ ἐάν δὲν προτκρούτῳσιν ἐπὶ
τῶν ὄχθων κατὰ τὸν πλοῦν αὐτὸν, τὸν
ἔχοντα τὴν τύχην ἀντὶ πρωρέως, κατέρ-
χονται εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν λί-
μνην, ὅπου ἐκβάλλει ὁ ποταμὸς, ὁ συμ-
παρασύρας αὐτά. Σχηματίζουσιν ἐκεῖ οὐ-
τω ἀληθεῖς πλεούσας νήσους, αἵτινες κα-
ταλήγουσι σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἀ-
φανισθῶσιν ἢ νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῆς στε-
ρεᾶς, ἀλλὰ καὶ δύνανται νὰ διατηρηθῶ-
σιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Τοιαῦται νῆσοι εὕρισκονται εἰς τοὺς
μυχούς τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, καὶ
ἐπὶ τοῦ Μιסיπιπῆ. Κατὰ τὸν τελευταῖον
αἰῶνα παρατήρησαν τοιαύτην νῆσον ἐπὶ
τῆς λίμνης Menteyer, εἰς τὰς γαλλικὰς
Ἄλπεις, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν, τρέμοντα
γῆλοπον.

Ἰπῆρχον ἄλλοτε, ἐπὶ τῆς λίμνης Me-
nico νῆσοι τεχνικαὶ πλεύουσαι σχηματι-
σθεῖσαι ἐκ μεγάλων σχεδιῶν κεκαλυμμέ-
νων ἀπὸ γῆν καὶ καλλιεργούμεναι ὡς
κῆποι. Οἱ καλλιεργούντες αὐτὰς κηπου-
ροὶ τὰς ἐπιπλῆσαιζον κατὰ τὰς ὥρας τῶν
ἀγοροπωλησιῶν εἰς τὰς ἀκτὰς, ὥστε οἱ
ἀγορασταὶ ἡδύνατο νὰ προμηθευθῶσι
καρπούς, ἄνθη καὶ λάχανα ἐπὶ τοῦ κήπου.
Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ!

Σήμερον λήγει ἡ πρώτη τριμηνία τῆς
Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰργάσθημεν
ἐπιμελῶς ἵνα καταστήσωμεν ταύτην, ὡς
ἄλλοτε εἴχομεν εἰπεῖ, μικρὰν *φιλολογι-
κὴν ἀνθοδέσμην*, ἀνταποκρινόμενοι οὕτω
εἰς τὴν πρωτοφανῆ προθυμίαν τοῦ κοινοῦ.

ἂν κρίνομεν δὲ ἐξ ὧων λόγιοι ἄνδρες, δημοσιογράφοι καὶ πλείστοι τῶν συνδρομητῶν, ἔγραψαν· καὶ εἶπον ἡμῖν, κολληθεύμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἐματαιωποιήσαμεν.

Καὶ ταῦτα ὅπωςδήποτε ἔχουσι καλῶς. Ἐπειδὴ ὅμως διὰ νὰ ἐργάζεται τις μετὰ προθυμίας ἀνάγκη καὶ νὰ ὠφεληται μικρὸν τοῦλάχιστον, — καὶ πιστεύομεν ὅτι οὐδεὶς κοπιᾷ δωρεάν — ἡ δὲ μέχρι τοῦδε συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ, ἀνευ τοῦ παραρτήματος, ὅχι μόνον κέρδος δὲν δίδει, ἀλλ' οὐδὲ τὰς δαπάνας καλύπτει, — καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν Κ. συνδρομητῶν μᾶς ἔκαμον τὴν παρατήρησιν ταύτην — ἐπεθασίσαμεν νὰ φέρωμεν τὴν ἀκόλουθον μεταβολὴν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους.

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀνευ τοῦ Παραρτήματος δραχ. . . . 6

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης μετὰ τοῦ Παραρτήματος δραχ. 10

Οἱ κύριοι συνδρομηταὶ παρατηροῦσι λοιπὸν ὅτι ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ ὁμοῦ μὲ τὸ παράρτημα ἐν Ἀθήναις ἐμεινεν ἢ αὐτὴ ὡς καὶ πρότερον, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις κατεβιβάσθη κατὰ δραχμάς 2. Μόνον ἡ συνδρομὴ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἠξήθη ἀσημάντως διότι αἱ δαπάναι ἀπῆλθον τοῦτο.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἐλάττωσις καὶ ἡ αὔξησις αὕτη ἀποβλέπει μόνον τοὺς νέους συνδρομητάς.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν, οἱ ἐπὶ μίαν τριμηνίαν καταγραφέντες, ὑπάγονται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην· ἐπειδὴ ὅμως συνέδραμον ἡμᾶς ἀσθενεῖς ὄντας, δίδομεν αὐτοῖς δωρεάν ἐν βιβλίον τῶν ὠραίων πατριωτικῶν ᾠδῶν Κάλβου τοῦ Ζακυνθίου, ἀνατυπωθὲν ἤδη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας κατὰ τὴν Παρισιανὴν ἔκδοσιν τοῦ 1826 καὶ τιμώμενον δραχμῆς, ἐὰν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν ἐπὶ ἐτος. Ὅσοι δὲ τούτων θελήσωσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ καὶ τοῦ παραρτήματος τοῖς δίδονται δωρεάν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα, ἀπαρτίζοντα τὸν πρῶτον τόμον, καὶ δεμένα εἰς βιβλίον. Ἐλπίζομεν λοιπὸν ὅτι θέλουσιν ἀνανεώσῃ τὴν συν-

δρομὴν τῶν, διότι ἀληθῶς, μετὰ τὰς δωρεὰς ταύτας, οὐδεμίᾳ αὔξει τῆς συνδρομῆς ἐγένετο δι' αὐτούς.

Πάντες δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ δι' ἐν ἔτος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην λαμβάνουσι τὴν πρώτην ταύτην τριμηνίαν δωρεάν, δεμένῃ εἰς βιβλίον. Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δίδεται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

Ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἐν Ἀθήναις δι' ἐν ἔτος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Παράρτημα αὐτῆς λαμβάνουσι δωρεάν τὴν τε πρώτην τριμηνίαν τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὸν σήμερον τελειώσαντα πρῶτον τόμον τοῦ Μοντεχρίστου! Οἱ δὲ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λαμβάνουσι τὴν πρώτην τριμηνίαν καὶ τὸν πρῶτον τόμον ἀντὶ δραχμῶν 2.

Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἐγένετο αὔξησις ἀλλὰ πραγματικῶς ἐλάττωσις τῆς συνδρομῆς.

Ἐπὶ τέλους δὲ παρακαλοῦμεν τοὺς Κ. συνδρομητάς, ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι, νὰ ἀποδώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν τὴν ἐβδομάδα ταύτην· διότι πρόκειται νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸ τυπογραφεῖον καὶ τὸν χαρτέμπορον πρὸ τοῦ νέου ἔτους διὰ τὴν λήξασαν τριμηνίαν.

Ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης παρακλήσεως φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ φανῶσι πρόθυμοι.

A. ΒΑΜΠΑΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰνίγματος. — Ὑδωρ — Δόρυ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμ' ἄμορφον καὶ ἀόρατον,
Ἐπὶ τῆς γῆς πλὴν ἀρχῶ·
Πᾶν ζῶον καταστρέφεται
Στιγμὴν ἂν δὲν ὑπάρχω. (Π.Γ.Β.)